

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ

**ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ
ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТА БЕЗПЕКИ СУСПІЛЬСТВА**

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 19-20 травня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

- не визначено механізм здійснення Держекоінспекцією нових покладених на неї повноважень;
- скорочення штату Держекоінспекції також негативно впливає на якість її роботи;
- фахівці з Держсільгоспінспекції були звільнені без подальшого їх працевлаштування до установ, яким було делеговані функції Держсільгоспінспекції.

Висновок:

По-перше – було покладено на Держекоінспекцію додаткові функції, які до цього виконувала Держсільгоспінспекція. При цьому, не було проведеного якісного комплектування штату, що призводить до дисбалансу, оскільки функції фахівців та працівників Держсільгоспінспекції виконують особи, які не є компетентними в даній галузі, що негативно впливає на якість виконання Держекоінспекції свої прямих першочергових завдань. Така ситуація виникла в результаті часткового виконання даної Концепції, оскільки працівників потрібної галузі не було залучено до виконання колишніх функцій Держсільгоспінспекції, хоча даний орган виконавчої влади було ліквідовано.

По-друге - авторитет державних органів у сфері охорони навколишнього природного середовища залежить не лише від показників, виявлених порушень вимог природоохоронного законодавства, а і від довіри населення до природоохоронних органів, як захисників індивідуальних та суспільних інтересів громадян, їх конституційного права на чисте довкілля та додержання контролюючими органами принципу верховенства права та якісного виконання ними своїх функцій.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Положення про Державну екологічну інспекцію України [Електронний ресурс] :Указ Президента України №454/2011 від 13.04.2011р.-Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/454/2011>
2. Постанова Кабінету Міністрів України Про ліквідацію територіальних органів Державної інспекції сільського господарства [Електронний ресурс] №447від 30 червня 2015 р.-Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/447-2015-%D0%BF>
3. Постанова Кабінету Міністрів України Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади [Електронний ресурс] від 10 вересня 2014 р.- Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/442-2014-%D0%BF?nreg=442-2014-%EF&find=1&text=&x=5&y=2>
4. Державна екологічна інспекція України, Офіційний сайт [Електронний ресурс].-Режим доступу: <http://dei.gov.ua/2012-01-22-11-53-44/2012-04-09-18-54-49/2623-kontsepsiya-reformuvannya-derzhavnoji-ekologichnoji-inspektsiji-ukrajini-proekt.html>

СІЛЬСЬКИЙ ЗЕЛЕНИЙ ТУРИЗМ В УКРАЇНІ

Петренко В.О.

студентка III курсу юридичного факультету

Сумського державного університету

Науковий керівник: Чурилова Т.М.

к.ю.н., доцент кафедри СМП юридичного факультету

Сумського державного університету

За останні десятиліття кількість туристів у світі неухильно зростала і досягла

третини населення земної кулі. За прогнозами фахівців, XXI століття буде століттям туризму, і до цього потрібно відповідно готуватися. Найбільш динамічно зростаючим сектором світового туристичного господарства є сфера сільського зеленого туризму [1].

Україна має одну з найбагатших і різноманітних екосистем. Чудові краєвиди, унікальна історична спадщина, багатство української землі, привітні, щирі люди зумовлюють великі туристичні та екскурсійні можливості. Це сприяє розвитку такого виду туризму як сільський зелений туризм.

В Україні повільно формується правова та економічна основа для організації відпочинку на селі, хоча розвиток сільського зеленого туризму є важливим й заслуговує на всіляку підтримку з боку держави. Розвиток сільського зеленого туризму у нашій країні призведе, зокрема, до економічного ефекту, оскільки покращить економічний стан як осіб, які займаються даним видом діяльності, так і держави в цілому, а також зумовить притік інвестицій у розвиток сільських територій. Саме тому необхідність дослідження розвитку сільського зеленого туризму в Україні, його державного регулювання, проблематики та висвітлення напрямів вирішення існуючих проблем і визначають актуальність досліджуваної теми.

Протягом останніх десяти років сільський зелений туризм стає популярним. Саме поняття «сільський зелений туризм» охоплює, з одного боку, відпочинок на сільській території з метою оздоровлення, пізнання історичної та культурної спадщини, а з іншого – певний різновид підсобної господарської діяльності сільських мешканців (господарів) у межах та з використанням будівель, ресурсів свого маєтку (садиби, господарства), а також надання відпочивальникам (туристам), послуг пов'язаних із рекреаційною та туристичною діяльністю, зокрема, харчування, забезпечення місць для проживання тощо [2].

Основними актами нормативно-правового регулювання, які підтверджують законність провадження сільського зеленого туризму в Україні, як галузі туристичного бізнесу, є: Закон України «Про туризм», Закон України «Про особисте селянське господарство», постанова Кабінету Міністрів України від 15.03.2006 р. №297 «Порядок надання послуг з тимчасового розміщення (проживання)», проект Закону України «Про сільський зелений туризм», проект закону України «Про сільський аграрний туризм».

Система регулювання сільського зеленого туризму України включає державні та громадські організації. Державні організації в системі регулювання туризму в Україні представлені органами законодавчої та виконавчої влади. До повноважень Верховної Ради в галузі туризму належать затвердження регіональних програм розвитку туризму, що фінансуються з місцевих бюджетів, визначення коштів місцевих бюджетів для фінансового забезпечення регіональних програм розвитку туризму та контроль фінансування регіональних програм розвитку даної сфери [3].

Регулювання туристичної діяльності в сільській місцевості в системі виконавчої влади здійснюється Міністерством аграрної політики та продовольства України, Міністерством інфраструктури України, Міністерством освіти і науки України та Міністерством молоді та спорту України.

Одним з центральних органів державної виконавчої влади в галузі регулювання туристичної діяльності в сільській місцевості є Міністерство аграрної політики та продовольства України, а саме Департамент науково-освітнього забезпечення та розвитку підприємства на селі, у завдання якого входить підготовка пропозиції до проектів законодавчих і нормативно-правових актів, національних, державних

цільових, галузевих та регіональних програм, безпосереднє здійснення розробки проектів законодавчих і нормативно-правових актів та проведення їх експертизи з питань розвитку сільських територій, зайнятості сільського населення, розвитку особистих селянських господарств, фермерства, кооперації та підприємництва (в тому числі і у сфері сільського туризму) [4].

Основним профільним органом, який регулює сферу туризму в Україні, є Міністерство інфраструктури України при якому функціонує Державне агентство України з туризму та курортів, основним завданням якого є реалізація державної політики у сфері туризму та курортів, а також внесення пропозицій Міністру інфраструктури України щодо її формування [5].

Громадські організації в регулюванні сфері сільського зеленого туризму представлені Всеукраїнською громадською неприбутковою організацією «Спілка сприяння розвитку сільського зеленого туризму в Україні» (з обласними та регіональними представництвами), представництвом Європейської федерації фермерського та сільського туризму «EuroGites» та організаціями на місцевому рівні.

Державна політика та правове регулювання відіграє надзвичайно важливу роль у сільській туристичній діяльності, однак в Україні вона є мінімальною та малоефективною. Саме тому сфера сільського зеленого туризму відрізняється низьким рівнем, великою кількістю проблем та необхідністю удосконалення.

Вкрай необхідно для сталого розвитку сільського зеленого туризму в Україні упорядкувати нормативно-правову базу прийняттям Верховною Радою закону прямої дії «Про сільський зелений туризм».

Також важливо в напрямі розвитку сільського зеленого туризму визначити роль Міністерства аграрної політики та продовольства України у створенні сприятливого правового середовища для діяльності сільського зеленого туризму, для залучення інвестицій в перебудову інфраструктури в селі. На цій основі з'явиться так званий туристичний продукт, який буде ідентифікувати український сільський зелений туризм на внутрішньому та міжнародному ринках.

Для того, щоб сільський зелений туризм набув поширення і став вагомим економічним внеском для родини кожного сільського господаря, необхідна тісна співпраця органів місцевого самоврядування, громадських організацій і сільських господарів.

Є чимало проблемних моментів в економічному механізмі розвитку сільського туризму в Україні. Потребують вирішення питання, що стосуються оподаткування у сільському туризмі, гарантій щодо прийому і обслуговування гостей, певних стандартів обслуговування тощо.

Нагальною є потреба на законодавчому рівні закріпити базові стандарти надання послуг сільського зеленого туризму, визначити органи контролю за їх дотриманням та встановити санкції за порушення, визначити гарантії щодо прийому і обслуговування гостей.

Жителі сіл України задля сприяння розвитку сільського зеленого туризму потребують фінансової підтримки. На законодавчому рівні необхідно закріпити одноразову цільову допомогу з державного бюджету селянам, які прагнуть надавати послуги сільського зеленого туризму. Для цього також розумно було б визначити діяльність з надання послуг сільського зеленого туризму, як підприємницьку діяльність, задля саме визначення осіб яким необхідно надати допомогу, оподаткування даного виду діяльності та безпосередньо контролю за цільовим використанням наданої допомоги.

Щодо оподаткування, то державі необхідно встановити найбільш оптимальні ставки податку, задля одночасного задоволення державних економічних потреб і уникнення «тіньової діяльності» в сфері сільського зеленого туризму.

Крім того важливу роль щодо розвитку такого напряму діяльності є консультаційне та інформаційне забезпечення з приводу можливостей розвитку сфери сільського туризму, популяризація успішного вітчизняного досвіду та зарубіжних країн.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Сільський зелений туризм – пріоритет розвитку туристичної галузі в Україні. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://tourlib.net/statti_ukr/byrkovych.htm.

2. Послуги господарств населення із сільського зеленого туризму. [Електронний ресурс] – Режим доступу: visitkherson.gov.ua/.../silskiy_zeleniy_turizm_v.

3. Про туризм: Закон України від 15.09.1995 № 324 / 95 – ВР. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/324/95-%D0%B2%D1%80>.

4. Про Департамент науково-освітнього забезпечення та розвитку підприємства на селі Міністерства аграрної політики та продовольства України: Положення від 03.08.2015 № 310. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://minagro.gov.ua/ministry?nid=3047>.

5. Про Державне агентство України з туризму та курортів: Положення від 08.04.2011 № 444 / 2011. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/444/2011>.

МОРАТОРІЙ НА ПРОДАЖ ЗЕМЕЛЬ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Сапсай О.В.

*студентка III курсу юридичного факультету
Сумського державного університету*

Науковий керівник: Чурилова Т.М.

*к.ю.н., доцент кафедри СМП юридичного факультету
Сумського державного університету*

Право власності – є одним із важливих та основоположних прав людини. Відповідно до ст. 13 Конституції України, держава покликана охороняти це право та забезпечувати рівність усіх суб'єктів права власності перед законом [1].

В умовах обрання Україною європейського вектору розвитку, забезпечення реалізації цього права є надзвичайно важливим для громадян нашої країни.

Проте, на жаль, й порушення мають місце. Це стосується, зокрема права власників на продаж земель сільськогосподарського призначення. Вже протягом 15 років землевласники позбавлені одного з основоположних прав громадянина – права вільно розпоряджатися своєю власністю.

Перехідними положеннями, а саме п. 15 Земельного Кодексу встановлено, що до набрання чинності законом про обіг земель сільськогосподарського призначення, але не раніше 1 січня 2017 року, не допускається: